

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ (26/2/2012)

Αγίου Πορφυρίου Επισκόπου Γάζης

«Κριτήρια» Αγιότητας

Σπουδαίες μορφές του Ορθοδόξου εορτολογίου, τιμά κατά την σημερινή Κυριακή της Τυρινής, αδελφοί μου, η Εκκλησία μας. Ανάμεσά τους δεσπόζουν η Αγία Φωτεινή η Σαμαρείτιδα, η οποία, μετά τον ιστορικό και σωτήριο διάλογό της με τον Κύριο στο φρέαρ του Ιακώβ, κατά την γνωστή Ευαγγελική διήγηση, μετεστράφη και κατέστη φλογερή Ισαπόστολος και Μάρτυς του Χριστού, όπως, επίσης και ο Άγιος Πορφύριος, Επίσκοπος Γάζης, ο οποίος έζησε τον 4^ο αιώνα και διακρίθηκε για τους επίμονους αγώνες του για την προστασία του Χριστιανικού ποιμνίου από τα κατάλοιπα της ειδωλολατρίας. Η μνήμη τους, όπως και η μνήμη κάθε Αγίου στην καθημερινότητα του Εκκλησιαστικού βίου, γίνεται αφορμή να καταθέσουμε κάποιες λιτές σκέψεις σχετικά με τα κριτήρια εκείνα που ενεργοποιεί η Εκκλησία μας για να κατατάξει έναν άνθρωπο στην χορεία των Αγίων της.

Η κατάκτηση της αγιότητας είναι ο σκοπός της ζωής του κάθε Χριστιανού. Δεν πρόκειται για κάτι που αφορά μία μερίδα ανθρώπων, που διακρίνονται από κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, αλλά αφορά όλους μας, όσοι έχουμε συνείδηση της αμαρτωλότητάς μας και ζούμε σε κατάσταση συνεχούς μετανοίας. Άλλωστε Άγιοι δεν αναδεικνύονται οι αναμάρτητοι, αλλά εκείνοι που διακρίνονται για τη μετάνοιά τους και τον διά βίου αγώνα τους για τον περιορισμό και την πάταξη της αμαρτωλότητάς τους.

Οι πλείστοι των Αγίων είναι άγνωστοι σε εμάς, είναι, όμως, γνωστοί και τιμημένοι από τον Θεό, αφού μετέχουν των αγαθών της Βασιλείας Του. Οι λίγοι εξ αυτών είναι γνωστοί και τιμώνται από το Σώμα της Εκκλησίας και αναδεικνύονται ως Άγιοι επί τη βάσει συγκεκριμένων «κριτηρίων». Πρώτο και βασικό κριτήριο, όπως φαίνεται από την Εκκλησιαστική ιστορία, **είναι η βούληση Σώματος της Εκκλησίας**, του λαού, όσων γνώρισαν και συναναστράφηκαν το υπό αγιοποίηση πρόσωπο, κατά τη διάρκεια της ζωής του, όσων γνώρισαν το περιεχόμενό του, τα έργα και τις ημέρες του και στη συνειδησή τους το έχουν ήδη κατατάξει στο χορό των Αγίων.

Άλλο πολύ σημαντικό κριτήριο είναι **ο οσιακός βίος και η πνευματική ζωή**. Η ζωή του υπό αγιοποίηση προσώπου να είναι παράδειγμα πίστεως, ευσεβείας, μετανοίας και προσευχής. Να ζει στον κόσμο αλλά να φαίνεται ότι δεν ανήκει στον κόσμο. Να εργάζεται στον κόσμο, αλλά, κατά βάθος, να απεργάζεται την προσωπική του τελείωση, αλλά και την ωφέλεια των συνανθρώπων του, καθιστώντας

τον εαυτό του φάρο τηλαυγή, θεικό φως, κερι έλπίδας αναμμένο για να διαλύσει τα σκοτάδια του κόσμου και της αμαρτίας.

Ένα εξίσου σημαντικό κριτήριο είναι ο **μαρτυρικός θάνατος**. Τέτοιο θάνατο δοκίμασαν οι άνθρωποι του Θεού κυρίως στους πρώτους αιώνες ζωής της Εκκλησίας, στον Ελληνικό χώρο κατά την περίοδο της τουρκοκρατίας, στα κράτη που δοκιμάστηκαν από το ζυγό των αθεϊστικών καθεστώτων, που θέλησαν να πατάξουν τη θρησκευτική πίστη και να χαλιναγωγήσουν το Εκκλησιαστικό βίωμα, αλλά και στις μέρες μας σε τόπους που ανθεί ο επάρατος θρησκευτικός φανατισμός. Το μαρτύριο θεωρείται στη ζωή της Εκκλησίας ως «Βάπτισμα αίματος», διά του οποίου ο Μάρτυρας απαλλάσσεται από τις αμαρτίες του και καταλαμβάνει περίζηλη και κορυφαία θέση στη ζωή του παραδείσου.

Οι αγώνες υπέρ της Εκκλησίας, μπορεί κάλλιστα να θεωρηθούν ένα ακόμα κριτήριο για την αγιοποίηση ενός ανθρώπου. Η Εκκλησία στην ιστορική της πορεία δοκιμάστηκε από διώκτες, από αμφοισβητίες, από εχθρικά ιδεολογικά συστήματα, από αρνητικές πολιτικές τοποθετήσεις, που προσπάθησαν, με κάθε μέσο, να τη φιμώσουν, να την περιορίσουν και, ει δυνατόν, να την εξαφανίσουν. Υπήρξαν πάντα στο πέρασμα του χρόνου, φωτεινές προσωπικότητες, προερχόμενες είτε από τον Ιερό Κλήρο είτε από τις τάξεις των λαϊκών, που προέταξαν τα στήθη τους και αγωνίστηκαν για την ελευθερία της Εκκλησίας. Υπήρξαν άνθρωποι που, χωρίς να γευτούν το νέκταρ του μαρτυρίου του αίματος, βίωσαν το συνεχές μαρτύριο της συνειδήσεως και στερέωσαν το οικοδόμημα της Εκκλησίας με τα θεολογικά τους έργα, με τους δυναμικούς τους αγώνες, με τη δύναμη της αδούλωτης πίστεως τους, με τις περιφανείς νίκες τους κατά των αιρέσεων.

Ασφαλή δείγματα αγιότητας, τέλος, μπορούν να θεωρηθούν και **κάποια εξωτερικά σημεία** τα οποία ο Θεός επιτρέπει να παρουσιάζονται και να ενεργούνται, όχι για να προκαλέσουν το θαυμασμό, όχι για να εκβιάσουν την πίστη, αλλά για να επιβραβεύσουν την πίστη και τη ζωή τόσο του εξαγιασμένου προσώπου, όσο και όλων εκείνων που το συναναστράφηκαν και πλέον, το προσκυνούν και το τιμούν. Πρόκειται για τις θαυματουργικές ενέργειες και την ιδιαίτερη χάρη των Ιερών Λειψάνων και των Αγίων Εικόνων, σημεία αποδεικτικά της αγιότητας και της Θεϊκής ευαρέσκειας.

Η Αγιότητα, αδελφοί μου, είναι υπόθεση του χθες, του παρόντος και του μέλλοντος στη ζωή της Εκκλησίας. Μία κατάσταση τόσο φυσική στον Ορθόδοξο κόσμο και στην Ορθόδοξη εμπειρία, όσο φυσική είναι η ίδια η ζωή. Υπόθεση που αφορά όλους, στόχος που πρέπει να βάλουμε όλοι, αποσκοπώντας στην Θεϊκή τιμή μάλλον κι όχι στην ανθρώπινη αναγνώριση. ΑΜΗΝ!